

दोन कथा

कथा- जिरो अकागवा

अनुवाद- निस्सिम बेडेकर

साहित्य संस्कृती

खूप ऑर्डर्स असलेलं उपाहारगृह

अगदी ब्रिटीश सैनिकांसारखा पोशाख केलेले दोन तरुण एका डोंगराळ इलाख्यातल्या बऱ्याच दुर्गम, वाळलेल्या पानांचा सडा पडलेल्या भागातून चालत होते. त्यांच्या खांद्यांवर चकाकणाऱ्या बंदुका होत्या आणि सोबत होते पांढऱ्या अस्वलांसारखे दिसणारे दोन कुत्रे. त्यांतला एकजण म्हणाला, "आता म्हणावं तरी काय या डोंगरांना! एक पक्षी किंवा जनावर कुठे दिसेल तर शपथ!" "काहीही चालेल मला! कधी एकदा दणादण गोळ्या घालतोय असं झालंय!" "हो ना! हरणाच्या पिवळ्या पोटात बाजूनं दोनतीन गोळ्या घालायला किती मजा येईल नाही? थोडा वेळ कसं गरगर फिरतं ते आणि मग धाड्कन खाली कोसळतं. खेळ खलास!" ते डोंगरांच्या बरेच आत आले होते. त्यांना वाट दाखवणारा जाणकार शिकारीही वाट चुकून कुठेतरी गायब झाला होता. शिवाय तो डोंगराळ भाग चांगलाच खडतर असल्यामुळे पांढऱ्या अस्वलांसारख्या दिसणाऱ्या त्या दोन कुत्र्यांनाही अचानक चक्कर आली. जरावेळ ते विव्हळले आणि मग तोंडांना फेस येऊन दोघेही गतप्राण झाले. "झालं! दोन हजार चारशे येनचं नुकसान!" कुत्र्याच्या डोळ्यांची पापणी जरा मागे सारत एकजण म्हणाला. "अरे माझं तर दोन हजार आठशे येनचं नुकसान झालं!" असं म्हणत दुसऱ्यानं खेदानं मान खाली घातली. पहिल्याचा चेहरा पांढराफटक पडला, आणि दुसऱ्याच्या चेहऱ्याकडे टक लावून बघत तो म्हणाला, "मला वाटतं आपण परत फिरलेलं बरं." "हं, थंडीही वाढलीय आणि पोटात कावळे कोकलतायत. मलाही वाटतं मागे फिरावं आपण." "चला तर मग, आज एवढ्यावर पुरं करू. परतीच्या वाटेवर कालच्या त्या विश्रामगृहातून काही जंगली पक्षी घेऊ विकत."

"अरे हो, त्यांच्याकडे ससेही मिळत होते नाही का? मग काय, आपण शिकार केल्यासारखंच आहे. चला तर मग परत." पण दुर्दैवानं कोणत्या दिशेनं गेलं की परत फिरता येईल हे त्यांना काही केल्या कळेनासं झालं. वारा सूसू वाहत होता, गवत सळसळत होतं, झाडांची पानं खसखसत होती आणि झाडं कडकड वाजत होती. "भुकेनं कासावीस झालाय जीव. मघापासून पोटात एका बाजूला दुखतंय." "माझ्याही दुखतंय. छे! अजून थोडंही चालण्याची इच्छा नाही माझी!" "मलाही नकोसं झालंय चालणं. करायचं तरी काय? काहीतरी खावंसं वाटतंय!" "हो, मलाही खायचंय काहीतरी!" सळसळणाऱ्या गवतातून वाट काढत दोघं असं बोलत होते. आणि त्याच क्षणी त्यांनी सहज मागे पाहिलं तर काय! पाश्चात्य पद्धतीचं एक भव्य घर तिथे उभं होतं.

प्रवेशद्वारावर पाटी होती: RESTAURANT पाश्चात्य उपाहारगृह WILDCAT HOUSE रानमांजर विहार "काय गड्या, अगदी योग्य जागा! काय तर उघडं असलेलं उपाहारगृह! चल, शिरू या आत!" "कमाल आहे! उपाहारगृह आणि तेही अशा ठिकाणी? पण ते काही असो, निदान काहीतरी खायला तरी मिळेल नक्की..." "नक्कीच मिळेल. पाटीवर लिहिलंय की तसं!" "चल, आत जाऊ या. मी तर आता भुकेनं कोसळण्याच्या बेतात आहे!" दोघं प्रवेशद्वारापाशी गेले. आतमध्ये नेणारी वाट चिनीमातीच्या विटांनी बांधून काढली होती. खरोखरच अप्रतिम होती ती. शेवटी एक काचेचा दरवाजा होता, आणि त्यावर सोनेरी अक्षरांत लिहिलं होतं-- 'सर्वांचं स्वागत आहे. कुणीही संकोच करू नये.' दोघंही भलतेच खूष झाले, आणि म्हणाले, "हे

पाहिलंस? बघ, जग किती सुंदर आहे! आज दिवसभर आपल्याला खूप

कष्ट पडले खरे, पण आता बघ, अशा झकास जागी आलो आपण. हे

उपाहारगृह तर आहेच, शिवाय फुकट खायला घालतायत ते!" "मलाही

तसंच वाटतंय. 'कुणीही संकोच करू नये'

असं म्हणूनच लिहिलंय त्यांनी". दरवाजा उघडून दोघं आत शिरले. तो एक कॉरिडॉर होता आणि तिथल्या काचेच्या दरवाजाच्या आतल्या बाजूला लिहिलं होतं: "गुबगुबीत पाहुण्यांचं आणि तरुण पाहुण्यांचं विशेष स्वागत!" आपलं विशेष स्वागत होत असलेलं पाहून दोघंही आणखीच खूप झाले. "बघ बघ, विशेष स्वागत आहे आपलं!" "हो ना! आपण तरुणही आहोत आणि गुबगुबीतही!" कॉरिडॉरमधून झपाझप पावलं टाकत पुढे जावं, तर तिथे एक निळ्या रंगानं रंगवलेलं दार होतं. "विचित्रच आहे बुवा हे घर. कशासाठी बनवली असतील एवढी दारं?" "अरे, रशियन पद्धतीचं घर आहे हे. थंडीच्या ठिकाणी किंवा डोंगराळ जागी अशीच असतात सगळी घरां त्यांची." दोघं ते दार उघडणार एवढ्यात वरच्या बाजूला सोनेरी अक्षरांत असं लिहिलेलं त्यांना दिसलं. 'हे उपाहारगृह खूप मागणी असलेलं उपाहारगृह आहे या गोष्टीची कृपया नोंद घ्यावी."

"वा! चांगलंच तेजीत चाललेलं दिसतंय हे उपाहारगृह. तेही असल्या डोंगराळ भागात." "हो, तसं असणारच. आता बघ, टोकियोमधली मोठमोठी हॉटेलंसुद्धा मुख्य रस्त्यांवर थोडीच आहेत?" असं बोलत असतानाच त्यांनी ते दार उघडलं. मागच्या बाजूला लिहिलेलं होतं: 'ऑर्डर्स खूपच जास्त असू शकतील, तेव्हा एकेक ऑर्डर कृपया संयमानं घ्या.' "आता याचा अर्थ तरी काय?" एकजण त्रासिक चेहऱ्यानं म्हणाला. "अरे म्हणजे ऑर्डर्स खूपच जास्त असल्यामुळे तुमची

व्यवस्था करण्यासाठी वेळ लागेल, तेव्हा कृपया सबुरीनं घ्या असं म्हणायचं असणार त्यांना नक्की." "हं, तसंच असेल. लवकर जेवण्याच्या खोलीत शिरावंसं वाटतंय." "आणि टेबलापाशी बसावंसं वाटतंय." पण त्यांच्या वैतागात भरीस भर म्हणून की काय, ते पुन्हा एका दारासमोर आले. दाराशेजारी आरसा लावलेला होता, आणि त्याच्याखाली एक लांब दांड्याचा ब्रश ठेवलेला होता. दारावर लाल अक्षरांत लिहिलेलं होतं: 'येथे पाहुण्यांनी आपले केस नीटनेटके करावे आणि पादत्राणांना लागलेला चिखल काढून टाकावा.' "हे तर अगदी योग्यच आहे. मघाशी प्रवेशद्वारापाशी मला वाटलं होतं, डोंगराळ भागातलं मामुली उपहारगृह असेल हे साधं." "रीतीरिवाज आणि शिष्टाचार कटाक्षानं पाळणारे लोक दिसतायत हे. बडे बडे लोक सातत्यानं येत असणार इथे." दोघांनीही केस नीटनेटके केले आणि बुटांना लागलेला चिखल काढून टाकला. आणि काय आश्चर्य! त्यांनी ब्रश फळीवर ठेवला न ठेवला तोच तो ब्रश विरून गेल्याप्रमाणे अदृश्य झाला आणि वाऱ्याचा एक झोत खोलीत शिरला.